

[Erhard Jakobsen]

blindt arbejder i én bestemt retning, nemlig i retning af at bringe Danmarks ry længere og længere ned blandt allierede, blandt de folk, som har været vore venner i årevis, som har stolet på os, og som vi har stolet på, og som vi i givet fald alene kan stole på. Der er det gået hårdt ud over vores ry.

Den aktion, der for nylig var med raketterne, og som åbenbart ikke er standset endnu, er jo en aktion, der i bedste fald er fuldstændig uden betydning, fordi de lande, der afgør sagen, gør, hvad de vil, uden at skæve til Danmark. Men i værste fald kan man opnå, at man får en større opstilling af raketter, end man ellers ville have fået. På grund af, at man sætter ind, som man gør, svækker man USAs mulighed for at tvinge russerne til at nedbringe antallet af raketter, og samtidig giver det sig selv, at så opstiller Vesten sine raketter. Det vil sige, at man får flere raketter i stedet for færre som følge af den obstruktionspolitik, man har ønsket at føre.

Jeg er sikker på, at det er ting, der vil give dønninger dybt ind i socialdemokratiets rækker, og der er måske grund til at minde socialdemokratiet om, hvad der skete for 10 år siden i socialdemokratiets rækker. Måske var det for få, der dengang forlod socialdemokratiet. Det var åbenbart ikke advarsel nok, man fik dengang. Det kan være, man skal til at prøve det en gang til. Jeg stiller mig gerne til rådighed på ny.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg skal først gøre et par bemærkninger om hr. Heinesens dagsorden. Den er jo formuleret med stor omhu, med stærke ord, men den er samtidig formuleret på en sådan måde, at socialdemokratiet kan have 100 pct. sikkerhed for, at den ikke kan vedtages. Selv ikke den mest desperate fremskridtsmand kunne vist finde på at stemme for en dagsorden af den ordlyd.

Når vi ser tilbage på situationen, da folketinget tog sommerferie sidste år, og sammenligner med situationen i dag, så oplevede vi sidste år, at landet stod over for stigende ubalance i økonomien med stigende underskud på betalingsbalancen og stærkt stigende ledighed. Ledigheden var alene i de sidste 3 år, fra 1979 til 1982, steget med 110.000.

Sammenligner vi med situationen i dag, kan vi konstatere, at udsigterne er bedre. Der

er på visse områder af den økonomiske politik sket et markant omsving, der er indtruffet et stærkt rentefald, et stærkt fald i inflationen og i inflationsforventningerne, og begge dele indebærer klare sociale fordele for den danske befolkning. Det er samtidig klart, at det reallønsfald, som var stærkt i de foregående år, er standset, og der er udsigt til en bedre reallønsudvikling i de kommende år.

Jeg understreger dette, fordi det er en meget vigtig side af den diskussion, der står her i dag om de asociale virkninger, som man påstår der har været af den førte politik. Det er, som om man glemmer, at reallønsudviklingen nu tegner bedre, at inflationen er gået ned, og at netop nedgang i inflationen jo er til stor gavn for de dårligst stillede.

Men den forbedring, der er sket i nogle af talstørrelserne i vores økonomi – på renten, på betalingsbalancen, på statsfinanserne – har jo ikke givet sig tilsvarende markante udslag, når det drejer sig om det realøkonomiske, om udviklingen i investeringerne, produktion og beskæftigelse. Det tager sin tid, det kræver fortsættelse af den linje, der er lagt i hovedtræk, i en længere årrække. Især kræver det en fortsat indsats på to områder: en fortsat stram indkomspolitik, fortsatte bestræbelser igennem en række år for at holde lønudviklingen i underkanten – og helst meget i underkanten – af vore konkurrenters, og det kræver meget vanskelige bestræbelser for at foretage omstillinger, omprioriteringer inden for den offentlige sektor med henblik på nedbringelse af det meget store underskud på statsfinanserne.

Den forløbne samling har været et gennembrud for indkomspolitikken. Det er lykkedes i denne samling – først ved indgrebene i oktober 1982 og dernæst ved de frivilligt indgåede overenskomster – at tilvejebringe et helt andet og langt bedre grundlag for indkomstudviklingen, end vi tidligere har kendt. Jeg husker, hvorledes man især fra socialdemokratiets side advarede imod den politik, der blev lagt op, med den begrundelse, at man lagde gift for forhandlinger på arbejdsmarkedet, at man gjorde det umuligt for parterne at nå til enighed. Det, der skete her i foråret, er et klart dementi af de socialdemokratiske synspunkter.

Vi finder det vigtigt at fortsætte omstilling og omprioritering inden for den offentlige sektor. Vi har været medvirkende til det i